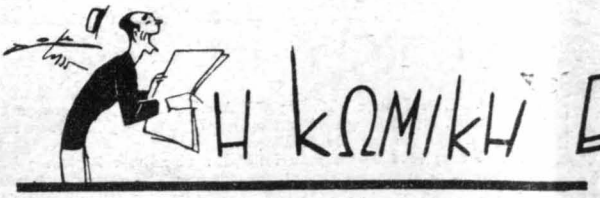

ΤΟΥ Κ. ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ

Η ΚΩΜΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ὁ κ. Περιανδρος ἐνεχλεῖται. Τὸ τηγάνισμα...τῶν τζιτζικιῶν. Μὲ τὶς πέτρες! Τὸ πείραμα τοῦ Φάμπρ. Στοῦ κουφοῦ τὴν πόρτα... Ἡ Πλάκα ἐν κινδύνῳ. Ἡ λύσσα τῶν σκύλλων. Ἀνάγκη...φιμώτρου. Τὰ δράματα τῶν δικαστηρίων. Ἡ θεία δίκη. Ὅταν ὁ ἔρως παίζει τὸν Καραγκιόζη, κτλ. κτλ.

Ὁ κ. Περίανδρος Παραθεριστιάδης ἐβγῆκε στὸ παράθυρο τῆς μικρῆς βίλλας, ποὺ εἶνε ἀνάμεσα πεύκου καὶ θαλάσσης, μὲ μιὰ ἔκφρασι ἀπογνώσεως. Ἦταν ἡ ὥρα τοῦ μεσημεριοῦ, ποὺ ὅλα τσουρουφλίζουν: Ἄμμος, θάλασσα, πεῦκα, πέτρα καὶ ὅπου ὁ μπάτης ἀναμένεται σὰν ἀπὸ μηχανῆς Θεὸς νὰ λύσῃ τὸ δρᾶμα. Ἀλλὰ τί συνέβαινε, λοιπόν; Εἶχε πιάσει πυρκαϊὰ τὸ σπίτι; Κινδύνευε κανένας; Ἐμπῆκε λωποδύτης; Γιατὶ ὁ κ. Περίανδρος εἶχε αὐτὸ τὸ ὄφος τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἦταν ἕτοιμος νὰ φωνάξῃ βοήθεια; Ἁπλούστατα: Σὰ νὰ μὴν ἔφθαναν ὅλα τ' ἄλλα βάσανα τῆς Ἀθηναϊκῆς ἐξοχῆς, εἶχαν ξεφυτρώσει στὴ μέση καὶ τὰ πρῶτα τζιτζίκια, ποὺ καθισμένα στὰ γύρω δέντρα χαλοῦσαν τὸν κόσμο.

—Μὰ εἶνε, πρὸς Θεοῦ—μονολογοῦσε ὁ κ. Περίανδρος—κατάστασις αὐτή; Ἔπρεπε νὰ τοὺς τὸ ἐπιτρέπῃ ἡ..ἀστυνομία;...Ἀν τραγουδοῦσαν, τοὐλάχιστον, τῆς προκοπῆς. Ἀλλὰ εἶνε τραγοῦδι αὐτὸ τὸ ἀτελείωτο, μονότονο τζί, τζί, τζί, ποὺ θυμίζει...τηγάνι, ποὺ τηγανίζουν σκωτάκια, στὰ μαγέρικα τῆς ἀγορᾶς. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί γοῦστο εἶχε αὐτὸς ὁ εὐλογημένος ὁ Ἀνακρέων, ποὺ θαύμαζε τὰ τζιτζίκια γιὰ τὸ φοβερὸ θόρυβο ποὺ κάνουν: «Πίνοντας λίγη δροσιὰ—γράφει γιὰ τὸ τζιτζίκι—τραγουδᾶς σὰ βασιληᾶς». Ἀσφαλῶς αὐτὸς ὁ ποιητὴς θὰ ἦταν δημοκρατικός· καὶ θάθελε, μὲ τ' ἀνωτέρω νά...ἐξευτελίσῃ τὴ βασιλεία. Φαντάζεσθε ἂν οἱ βασιληάδες θορυβοῦσαν τὸ μεσημέρι, ὅπως αὐτὰ τὰ τζιτζίκια! Ἀσφαλῶς θὰ εἶχαν ἐκθρονισθῆ κι' ἀπ' αὐτὰ τὰ λίγα μέρη, ὅπου μένουν ἀκόμη.

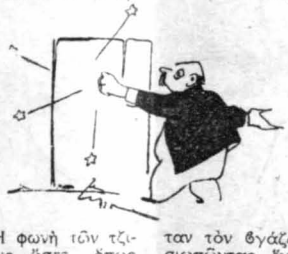

Ὅσο ἔλεγε ὅμως ὁ κ. Περίανδρος, τόσο δυνάμωναν καὶ τὰ τζιτζίκια, ὥσπου ἔχασε τὴν ὑπομονή του, κατέβηκε στὸν πευκῶνα, πῆρε πέτρες κι' ἄρχισε νὰ πετροβολάῃ τὰ δέντρα μὲ μανία, γιὰ νὰ διώξῃ μακρυὰ τὸ φλύαρον ἐχθρό. Ποῦ καὶ ποῦ κατώρθωνε νὰ κάμῃ ἕναν νὰ σιωπήσῃ. Οἱ ἄλλοι ὅμως ἄρχιζαν, λίγο πιὸ πέρα, νὰ φωνάζουν ἀκόμα δυνατώτερα. Ἔξω φρενῶν, ὁ κ. Περίανδρος, ἐξακολουθοῦσε τὸν πετροπόλεμο, μουσκεύοντας τὴν πιτζάμα του μὲ τὸν ἱδρῶτα του. Μὰ εἶχε ἄδικο, δηλαδή; Ἡ φωνὴ τῶν τζιτζικιῶν εἶνε τόσο δυσανάλογη μὲ τὸ κορμί τους, ὥστε, ὅπως παρετήρησε ὁ Φλαμμαριών, ἂν ἡ φωνὴ τῶν ἀνθρώπων εἶχε τὶς ἴδιες ἀναλογίες, τὸ τηλέφωνο Παρισίων—Βερολίνου θὰ ἦταν ἐντελῶς περιττό. Οἱ ἄνθρωποι θὰ ἀκούγανε μὲ τὴ φυσικὴ τους φωνή, χωρὶς τὴ μεσολάβησι μηχανημάτων.

—Ποῦ νὰ τοὺς πάρῃ ὁ διάβολος γιὰ τζιτζίκους—μονολογοῦσε ὁ καϋμένος ὁ κ. Περίανδρος—φωνάζουν σὰν κουφοί!

Καὶ δὲν ἤξερε ὅτι ἔλεγε τὸ ἀκριβέστερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Τὰ τζιτζίκια εἶνε πράγματι κουφά. Τὸ ἀπέδειξεν ὁ Φάμπρ, μ' ἕνα ὡραῖο πείραμα. Ἔρριξε ὁλόκληρες κανονιὲς κάτω ἀπὸ ἕναν πλάτανο, ποὺ ἦταν γεμᾶτος τζιτζίκια ποὺ τραγουδοῦσαν. Δὲν πήρανε διόλου χαμπάρι. Γι' αὐτὸ δὲν ὑπάρχει σχεδὸν κανένα μέσον νὰ τὰ κάνῃ κανεὶς νὰ παύσουν: Στοῦ κουφοῦ τὴν πόρτα, ὅσο θέλεις βρόντα!

* * *

Ἀπειλεῖται νὰ λυσσάξῃ μιὰ συνοικία ὁλόκληρη. Καὶ ποιὰ συνοικία, παρακαλῶ; Ἡ πιὸ ἥσυχη καὶ πιὸ συμπαθητικὴ ἀπ' ὅλες· Ἡ Πλάκα, ἡ πατρὶς τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὸν κ. Μωραΐτίνη, ὁ ὁποῖος—ὁ Θεός, ἐννοεῖται:

Ὅταν σιγοψιχαλίζῃ
Τὰ βασιλικὰ ποτίζει»..

Καὶ κινδυνεύει νὰ λυσσάξῃ ὁλόκληρη, διότι ἕνας λυσσασμένος σκύλλος ἐδάγκωσε σ' αὐτὴ τὴ συνοικία, εἴκοσι ἀνθρώπους καὶ τριάντα ἄλλα σκυλλιά. Καὶ τοὺς μὲν ἀνθρώπους τοὺς ἐξακρίβωσεν ἡ ἀστυνομία. Τὰ σκυλλια ὅμως; Αὐτὰ δὲν καταλαβαίνουν τὰ καϋμένα καὶ δὲν μποροῦν νὰ προσέλθουν στὸλυσσιατρεῖο.

Ἕνα μέσο ὑπῆρχε: Νὰ σταλῆ ὁ μπόγιας, νὰ πιάσῃ ὅλα τὰ σκυλλιὰ τῆς Πλάκας. Αὐτὸ κι' ἔγινε. Ἀλλὰ οἱ ἰδιοκτῆται τὰ κλεισαν στὰ σπίτια τους. Ἔτσι ἡ περιοδεία τοῦ μπόγια ἦταν ἄκαρπη. Καὶ τώρα; Τώρα θὰ περνοῦμε ἀπὸ τὰ σοκάκια τῆς Πλάκας καὶ θὰ τρέμουμε, μὴ βγῆ καμμιὰ πλακιώτισσα καὶ μᾶς...δαγκώσῃ. Θὰ σὲ κυττάζῃ ἀπ' τὸ χαγιάτι, θὰ σοῦ ψιθυρίζῃ:

—Πλησίασε, ἔχω κάτι νὰ σοῦ πῶ!

Καὶ θὰ τραβᾶς ἀνοιχτά:

—Βρὲ μπᾶς κ' εἶνε...λυσσασμένη;

Γιὰ ν' ἀφήσουμε ὅμως τ' ἀστεῖα, ἐλᾶτε στὴ θέσι αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων! Τριάντα σκυλλιὰ ὑποψήφια λυσσάρικα! Δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος νὰ γλυτώσουν παρὰ νὰ γεμίσουν μιά...δεξαμενὴ ἀντιλυσσικοῦ ὀρροῦ καὶ ν' ἀρχίσουν ὅλοι τὶς ἐνέσεις. Κι' αὐτὰ ὅλα, γιατὶ τὸ σκυλλὶ ποὺ λύσσαξε πρῶτο δὲν φορεῖ φίμωτρο. Ὕστερα σᾶς θέλουν νὰ βάλουν φίμωτρο στὸν τύπο, σὲ μιὰ χώρα ποὺ δὲ φοροῦν οὔτε τὰ σκυλλιά!

* * *

Ἕνα γεροντάκι ἔπεσε, τὴν περασμένη βδομάδα, ἀπὸ συγκοπή, μέσα στὸ δικαστήριο. Εἶχε μιὰ κόρη, ποὺ τὴν ἀγάπησε πτωχὸς νέος κι' ἀγαπήθηκε ἀπ' αὐτὴν μὲ πάθος. Ὅταν τοῦ τὴ ζήτησε ὁ νέος, ἀρνήθηκε νὰ τὴ δώσῃ:

—Τράβα στὴ δουλειά σου. Δὲν ἔχω κόρη γιὰ παντρειά.

Μάταια προσπάθησε νὰ τὸν μεταπείσῃ. Τὸ γεροντικὸ πεῖσμα ἀκλόνητο. Ἀπελπισμένος ὁ νέος ηὐτοκτόνησε. Ἡ μάννα του, ποὺ τὸν εἶχε μοναχογυιό, πῆγε νὰ τρελλαθῆ ἀπ' τὴ λύπη της. Ὅπου καὶ ν' ἀπαντοῦσε τὸ γέρο, τοῦκανε σκηνή:

—Φονιᾶ! Ἐσὺ μοῦ τὸν σκότωσες!

Τῆς ἔκαμε μήνυσι. Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ἐξεταζότανε ὡς μάρτυς, ἡ γρηὰ σηκώθηκε πάλι καὶ φώναξε:

—Κακοῦργε! Ἐσὺ τὄφαγες τὸ παιδί μου!...

Ὁ γέρος σωριάστηκε ἀπ' τὴ συγκίνησι—αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως γιὰ νὰ μὴ σηκωθῆ πειά. Ὅταν τὸν βγάζανε ἀπὸ τὸ δικαστήριο κ' ἡ γρηὰ ἀκολουθοῦσε σιωπῶντας, ἕνας ἀπὸ τὸ ἀκροατήριο τῆς εἶπε:

—Εἴχες δὲν εἶχες τὸν ἔφαγες, γρηὰ - Λάμια!

—Ὁ Θεὸς ἔκαμε δικαιοσύνη, εἶπε ἡ γρηά: Τώρα εἴμαστε πάτσι. Οὔτε τοῦ χρωστάω, οὔτε μοῦ χρωστάει!

Κι' ἕνα ἄγριο χαμόγελο φώτισε τὸ ζαρωμένο στόμα της. Εἶνε μερικὲς περιπτώσεις, ποὺ κάτι ἀπ' τὴ δικαιοσύνη τοῦ ἄλλου κόσμου περνάει καὶ σὲ τοῦτον. Δὲν χρειάζεται νὰ εἶνε παλαιοημερολογίτης κανεὶς γιὰ νὰ τὸ ἀναγνωρίσῃ!

* * *

Μιὰ πλουσία κόρη τῶν Πατρῶν—μᾶς διηγεῖται μία ἐφημερὶς—ἀγάπησε μὲ πάθος ἕναν καραγκιοζοπαίκτη. Ἐπειδὴ ὅμως ἐφοβεῖτο, ὅτι αὐτὸς δὲ θὰ τολμοῦσε νὰ σβήσῃ εὔκολα τὴν κοινωνικὴ ἀπόστασι ποὺ τὸν ἐχώριζε ἀπ' αὐτή, τοῦ παρουσιάστηκε ὡς...ὑπηρέτρια. Καὶ ὡς τέτοια τὸν κατάφερε νὰ τὴν κλέψῃ. Ποιὰ ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξις τοῦ πτωχοῦ ἀνθρώπου, ὅταν ἔμαθε—δυστυχῶς στήν...ἀστυνομία, ὅπου τὸ ζευγαράκι ὡδηγήθη, ἀφοῦ συνελήφθη—ὅτι τὸ δουλάκι ποῦχε κλέψει ἤτανε κόρη πλουσίου ἐμπόρου! Ἀπαρηγόρητος τὴν ἄφησε καὶ γύρισε στὰ καραγκιοζάκια του, ἀναμένων νὰ γυρίσῃ ὁ πατέρας τῆς κόρης ἀπὸ τὸ Λονδῖνο, ν' ἀποφασίσῃ γιὰ τὰ περαιτέρω. Ὁ μῦθος—ἢ μᾶλλον τὸ μυθιστόρημα—δηλοῖ, ὅτι δὲν ἔχουν φαντασίᾳ μόνον οἱ συντάκται τῶν ἐφημερίδων, ἀλλὰ καὶ τὰ κορίτσια τῶν ἐμπόρων στὰς Πάτρας, ἀφοῦ μποροῦν νὰ ντύνωνται ἄλλη προσωπικότητα καὶ μ' αὐτὴν ν' ἀγαποῦν καὶ νὰ κλέβωνται ὡς ἡρωΐδες ἐπιφυλλίδων.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ